

<http://www.mouseviator.com>

Prohlášení autora:

Tento a další dokument, které jsou dostupné na výše uvedené adrese (dříve také na <http://mousepress.ic.cz/>) jsou výhradně mým osobním výtvozem a Divadlo Spejbla a Hurvínka **nenese žádnou zodpovědnost** za jejich obsah! Rovněž, pokud čtete nějaký příběh, který se tváří „výchovně“ nebo jako „vzdělávací“, vezměte prosím na vědomí, že může obsahovat chybné informace, jakkoli je píšu dle svého nejlepšího vědomí, svědomí a znalostí.

Vítám Vás, čtenáře tohoto a dalších dokumentů, které je možné stáhnout z výše uvedené adresy. Tento dokument smíte použít k pobavení sebe samých či svých přátel. Pro osobní potřebu si můžete dokument vytisknout a archivovat jej v elektronické či tištěné podobě.. Vše co není tímto textem povoleno je zakázáno! Nesmíte tedy například měnit, kopírovat, jakkoli zveřejňovat nebo vydávat dokument nebo jeho část za vlastní. Všechny dokumenty nalézající se na výše zmíněné internetové adrese jsou poskytovány zdarma a jsou vytvářeny pro mé osobní potěšení a k pobavení ostatních, neb Spejbla a Hurvínka mám velmi rád.

Autor, Radek Henryš

Část 4. – Co dělat když u nás doma hoří

(Hurvínek s Máničkou jsou v Hurvínkově pokoji v bytě u Spejblů a řeší domácí úkol, pan Spejbl je v kuchyni).

- Hurvínek: To né tohleto, já už toho mám dost. Jen proto, že si tady nějakěj, jak že to tu mám napsáno..., jo tady. Jen proto že si nějakěj Pythagoras vymyslí nějaký zákon tady o tom, co to vlastně je Máni?
- Mánička: Co myslíš Hurvíнку?
- Hurvínek: No tady tohle, ten obrázek co vypadá jak čtverec s ukopnutým rohem?
- Mánička: Aha ty myslíš tenhle pravouhlej trojúhelník.
- Hurvínek: No ten. A jen proto že si nějaký Pythagoras vymyslí zákon o tom jak ty nad těma čárama jsou si v součtu rovny, tak já mám přijít o fotbal s klukama?
- Mánička: Jaké ty jsou v součtu?
- Hurvínek: No tady ty obdélníky co mají všechny strany stejné...
- Mánička: Myslíš ty čtverce?
- Hurvínek: No ano.
- Mánička: A nad jakými čárami?
- Hurvínek: Přeci v tom ukopnutém trojúhelníku, ehm, tedy v tomhle trojúhelníku, jak už na něj asi půl hodiny koukáme.
- Mánička: Jo ty myslíš ten zákon, že jako součet obsahu čtverců nad oběma odvěsnami se rovná obsahu čtverce nad přeponou?
- Hurvínek: Třeba nad květinami, to je jedno. Hlavně už ten úkol musíš-me vyřešit, jinak mě taťulda nepustí na ten fotbal s klukama, když ho nebudu mít hotový. Jak že je to tam tedy napsáno?
- Mánička: Tak jak jsem ti teď řekla, že součet obsahu čtverců nad...
- Hurvínek: To vím, já myslel zadání toho příkladu.
- Mánička: Zadání?
- Hurvínek: Ježkovy oči, tak co tedy máme vypočítat?
- Mánička: Aha, počkej, hned to najdu. Jo tady, podívej, jak velký úhel gama svírají odvěsny A a B, když obsah čtverce nad přeponou je dvěšest centimetrů čtverečních.
- Hurvínek: A česky, česky to tam napsáno nemáš?
- Mánička: To bylo česky Hurvíнку...
- Hurvínek: Já vím, jsem si taky dělal šprt'ouchlata. Ale co s tím? Přeci nám nemůže stačit jen obsah toho čtverce?
- Mánička: Nic jiného tady ale nemám, v zadání je opravdu jen ten obsah.
- Hurvínek: A nebyla tam třeba ještě strana C, nebo ty zbylé dva úhle?
- Mánička: No ne, vždyť se podívej k sobě, musíš to tam mít stejně jako já.
- Hurvínek: Já právě u sebe v sešitě nemám ani ten obsah.
- Mánička: Jak to?
- Hurvínek: No když nám to paní učitelka diktovala až na konci hodiny a to už jsem měl sešit v tašce.
- Mánička: To jsi celý ty, sám si to nenapíšeš a mě tady pak budeš říkat, že to nemám nepsané celé, že mi chybí strana C.
- Hurvínek: Tak že ti přeci jenom chybí?
- Mánička: Kdo?
- Hurvínek: Ta strana c přeci.
- Mánička: Já...já nevím, ty jsi mě do toho tak zamotal, že už sama nevím.
- Hurvínek: A nemáš ji založenou v čítance místo pravítka?
- Mánička: To nemám. A vůbec, já to mám napsané celé a v zadání je prostě jen ten obsah.
- Hurvínek: Ale jak máme spočítat z obsahu úhel, to mi pořád není jasné.
- Mánička: To mě také ne. A nepomohl by nám s tím pan Spejbl?

Hurvínek: Taťulda, no, já nevím jestli to je dobrý nápad. To si nejprve budeme muset vyslechnout přednášku, jak jsme měli dávat pozor, a že on ve škole nedělal nic jiného, než že dával pozor a že kdybychom dávali pozor, tak to všechno víme a na ten fotbal bych se stejně nedostal.

Mánička: Ale posledně ti s tím úkolem přeci také rád pomohl.

Hurvínek: Pomohl, ale stejně jsme z něho dostali pětku.

Mánička: To myslíš ten úkol z dějepisu, jak jsme měli napsat referát o koni Alexandra Velikého a ty jsi tam měl, že to byl Šemík?

Hurvínek: Ano ten.

Mánička: To byla legrace.

Hurvínek: No to tedy ano, ještě před týdnem se mnou taťulda nemluvil, zřejmě kvůli tomu jak ho z té legrace bolelo břicho.

Mánička: (Čichá a pomalu a nejistě říká:) Já Hurvíнку, necítíš nějaký kouř?

Hurvínek: To nic, to jen taťulda kuchtí oběd.

Mánička: A je přitom vždycky takového kouře?

Hurvínek: No, vždycky ne. Dnes je ho opravdu trochu moc.

Mánička: Jak ho může být trochu moc Hurvíнку? Může snad být jenom trochu, nebo moc, nebo ne? Obojí by se tam nevešlo, moc a ještě trochu.

Hurvínek: Ale neboj, trochu a pak ještě moc se tam vejde. (Zakašle) Máni, tohle je už ale opravdu nějaké divné, pojď rychle, co když to taťuldovi dneska trošku chytlo a on tam leží trošku v bezvědomí. Musíme se přesvědčit.

(je slyšet jak běží, otevrou dveře a vběhnou do kuchyně. Tam pa Spejbl běhá, otevírá okna a kašle)

Hurvínek: Co se děje tatí? My mysleli, že nám tady hoří.

Spejbl: Ale kdepak děti, jen se mi to tady trochu připálilo.

Hurvínek: Trochu moc, nezdá se ti?

Spejbl: Ale noremcej, přeci se nic nemůže připálit trochu moc, žano, buď trochu a nebo moc. Běž radši otevřít ještě okno u tebe v pokoji, ať tady máme nějaký průvan.

Hurvínek: (Jde otevřít okno). Tak, okno je otevřené tatí.

Spejbl: Výborně. Vidíte děti, už se nám tu pomalu začíná čistit vzduch, kouř bude za chvíli pryč.

Mánička: A co jste to vůbec kuchtil, pane Spejble?

Hurvínek: Podle mě Máni, jak koukám tady na ten pekáč, tak po domácíku vyrobené dlažební kostky.

Spejbl: Ale nesejčkuj Hurvajz, tak se mi ty buchtý trochu připálily.

Mánička: To jsem rádá, že to byly jenom buchtý, my už jsme měli s Hurvíněkem strach, jestli tu nehoří a vy tu někde neležíte v bezvědomí...

Hurvínek: V jakém bezvědomí Máni, my tu nic takového nemáme...

Spejbl: Šmankote, bezvědomí přece není žádná pohovka, to přeci znamená, že jsem v takovém tom stavu jak to, že jo, ležím nebo jinak, kolem sebe, nevnímám vůbec nic, žano a vůbec nic nedělám.

Hurvínek: Jo tak.

Spejbl: To jsem rád děti, že jste o mě měli takovou starost...

Hurvínek: Ale?

Spejbl: Jaképak ale?

Hurvínek: Vždyť tě znám tatí, vždycky když začneš větu takovýmhle tónem, tak přijde ale...

Mánička: Kdo přijde, vy někoho čekáte, pane Spejble?

Spejbl: Ale né, nikdo nepříjde, tedy přijde, to ale, jak jsi říkal Hurvíнку...

Mánička: Tak přijde, nebo nepříjde?

Spejbl: Nepříjde, nikdo, jako že by přišla návštěva žano. Ale přijde ale, tedy že doplním tu větu, co jsem začal, jestli mě necháte konečně domluvit.

Mánička: Prosím pane Spejble.
Spejbl: Díky Máničko. Jsem rád, že jste o mě měli strach, když jste si mysleli, že hoří, ale to jak jste sem vylítli jak když vám hoří koudel u kalhot...

Hurvínek: Jak to vypadá, když ti hoří koudel u klahot?
Spejbl: To se jen tak říká, jako že jste sem vletěli hrozně rychle a to jak jsem chtěl říct také nebylo úplně správné.

Hurvínek: Jak to. To máme příště zůstat v pokoji a nevyšmat si toho? To nic, to jen ta'ulda zase kuchtí buchty.
Spejbl: Ovšem že ne Hurvajz, ale co kdyby opravdu hořelo?
Hurvínek: Tak to by naopak bylo dobře...
Spejbl: Cože, že by to bylo dobře?
Hurvínek: Ale né, že by bylo dobře, jako že hoří, já myslel, že by bylo dobře, kdybychom tě co nejrychleji varovali.

Spejbl: To máš sice pravdu...
Mánička: No tak vidíte pane Spejble. Jak vás můžeme ale rychle varovat, když nepoletíme jako když nám hoří koudel u klahot.

Spejbl: Kdyby jste mě nechali domluvit. Ano Máničko, máte, tedy měli by jste mě co nejrychleji varovat...
Hurvínek: Pokud jsi doma.
Spejbl: Co prosím?
Mánička: Že vás budeme urychleně varovat, pokud jste doma. Jak bychom vás mohli varovat, když nebudete doma?
Spejbl: Samozřejmě, že když nebudu doma, tak mě nemůžete osobně varovat, žano. Můžete mi ale třeba zavolat, ale o tom už jsme mluvili, co dělat, když někde hoří, žano.

Mánička: Zavoláme hasiče.
Spejbl: Ano, pokud to bude možné. Ale já jsem teď mluvil o případě, jako před chvílí, žano, když budeme doma všichni a vy si všimnete kouře a budete mě chtít upozornit...
Hurvínek: Já myslel, že tě máme varovat.
Spejbl: Pro pána krále, to je snad jedno jestli upozornit, nebo varovat, žano. To je téměř totéž. Prostě příště nepoletíte jako když vám hoří koudel u kalhot, jako dneska.

Hurvínek: A jak rychle tatí? Asi takhle?
Spejbl: Ale né, tím že nepoletíte jako když vám hoří koudel u kalhot jsem nemyslel rychlost chůze, ale především, že nebudete jednat tak zbrkle a nevletíte hned do jiného pokoje, když nevíte jestli nehoří právě tam. Prostě jak se říká, pospíchej pomalu.

Hurvínek: Jak se pospíchá pomalu tatí?
Spejbl: Tím se myslí, že uděláš líp, když si nejdřív rozmyslíš co dělat a pak to teprve uděláš, než když začneš jednat bez přemýšlení. Tím naděláš víc škody, než užitku, žano.

Mánička: A jak máme poznat, že hoří právě v tom pokoji, než tam vletíme?
Spejbl: Víte co děti, radši to vezmeme pěkně od začátku a...
Hurvínek: Vždyť už jsme o tom dávno začali...
Spejbl: ...pěkně od začátku povídám a vysvětlíme si co dělat, když u nás doma hoří pěkně na příkladu.

Mánička: No jo, to nám ale moc nepomůže.
Spejbl: Jak to že ne?
Mánička: No jak mi pomůže, že budu vědět co dělat když bude hořet u vás doma, co když bude hořet u nás doma?
Hurvínek: Nó tatí, co když bude hořet u Máničky?
Spejbl: Šmankote, jen v tom příkladě bude hořet u nás doma, ale to co si vysvětlíme, to platí obecně, pro všechny domácnosti, samozřejmě. Nezáleží na tom, zda hoří u nás nebo u Máničky.

Mánička: A když bude hořet u nás, tak vy se tím musíte také řídit?
Spejbl: Čím jako?

Hurvínek: Tím, co nám teprve vysvětlíš?
Spejbl: Ale ne, to platí pouze pro ..., ale víte co, přestaňte mě pořád přerušovat, ať už můžeme začít. Na všechny otázky se dostane odpovědi. Tak si děti představte, že je noc a ty Hurvínku a i ty Máničko, spíte u Hurvínka v pokoji a já spím ve svém pokoji.

Mánička: Já u Hurvínka v pokoji nespím, já spím ve svém pokoji u Bábinky.
Spejbl: Tentokrát spíš v Hurvínkově pokoji u nás...
Hurvínek: Proč tatí?
Spejbl: Protože to nebudu vysvětlovat každému zvlášť, proto. Tak si představte, jak jsem před chvílí říkal, žano a najednou vás probudí kouř a vy budete co?

Hurvínek: My budeme vzhůru.
Spejbl: Šmankote, většinou, když se někdo probudí, tak je vzhůru, žano. Ale já měl na mysli, že budete (ehm ehm – zakašle)

Mánička: Kašlat, pane Spejble.
Spejbl: No ano. Když se člověk nadýchá kouře, tak přeci vždycky kašle.
Hurvínek: Jako před chvílí, jak jsi se nadýchal té bábovky...
Mánička: Jak se může někdo nadýchat bábovky Hurvínku?
Hurvínek: Tedy kouře, z té nyní již zuhelnatělé bábovky.
Spejbl: Ano, přesně tak. A taky vás budou pálit...
Hurvínek: Ty bábovky?
Spejbl: Jaké bábovky?
Mánička: Ty zuhelnatělé.
Spejbl: A co je s nimi?
Hurvínek: Ty nás budou pálit, když nás večer probudí kouř?
Mánička: No jo pane Spejble, ale co když ten kouř nebude od bábovek?
Spejbl: Kdyby jste mě jednou nechali domluvit. Bábovky, ovšem že vás pálit nebudou, kde by se tam vzaly?

Hurvínek: Ony už tam jsou.
Spejbl: Kde?
Mánička: Na plotně, tam kde jste je nechal.
Spejbl: Šmankote nechte už bábovky těmi... tedy na plotně žano. Co pořád plácáte o bábovkách, kouř nemusí být jenom z našich bábovek. To vás může probudit kouř ze zcela jiných...

Hurvínek: Bábovek!
Spejbl: Ano. Já chtěl ale říct, že vás budou pálit oči. Copak dnes vás oči ani trošku nepálily, když jste za mnou vběhli do kuchyně?

Mánička: Mě tedy trošku ano.
Spejbl: No tak vidíš. A kdyby u nás nedej bože hořelo a vás probudil kouř, tak to se vsadíte, že vás budou oči pálit více než z nějakých buchet.

Hurvínek: Z bábovky.
Spejbl: Cože?
Hurvínek: Jsi dělal bábovky, ne buchty.
Spejbl: To je přeci jedno. Důležité je, že ten kouř by vás štípal mnohem více než dnes, protože...

Hurvínek: Jak může kouř štípat, když přeci nemá ruce tatí?
Mánička: Vždyť jste před chvílí říkal, že bude pálit, ne štípat.
Spejbl: Šmankote, to se přeci tak říká. Kouř pálí, protože je horký žano a když se vám dostane takový kouř do očí, tak máte pocit pálení či štípání.

Hurvínek: To je vlastně fakt Máni, ja dnes sám moc nevěděl, jestli mě ten bábovkový kouř víc v očích pálí, nebo štípe.
Spejbl: No vidíš, je to podobné. Tak tedy kde jsme to skončili, aha, už vím. Když vás v noci probudí kouř, tak z něho budete kašlat, bude vás z něj pálit a štípat v očích a taky

nejspíš nic neu...

Hurvínek: Neuklidíme.

Mánička: Ježkovy oči Hurvíнку. Co by jsi chtěl uklízet, když nejspíš hoří?

Spejbl: Správně Máničko. Co by jsi chtěl Hurvajz uklízet, když nejspíš hoří, žano. Navíc nevím, proč by jsi to dělal když hoří, když to něděláš ani nikdy jindy. Uklízet tedy nebudeš ale co Máničko?

Mánička: Nebude uklízet, ale taky znova neusne, vid'te pane Spejble?

Spejbl: Šmankote, děti, přemýšlejte trochu. Je noc, žano, tak co asi v noci, neu, neuvidíš na pět kroků, žano.

Hurvínek: Proč zrovna na pět?

Spejbl: To byl jen takový příklad, prostě neuvidíte. Jednak proto že je tma, a jednak proto že když už vás kouř probudí, tak už zřejmě nějaký v pokoji bude a jak jste si jistě ráčili všimnout, tak přes kouř není občas vidět ani ve dne, natož pak v noci, žano.

Hurvínek: No jo, ale co když se to stane ve dne?

Spejbl: Co jako?

Mánička: Co když nás ten kouř probudí ve dne?

Spejbl: Ve dne vás nemá kouř co budít, jelikož ve dne nemáte co spát, ale máte být ve škole a učit se, žano.

Hurvínek: A co když se to stane o víkendu ve dne, to ve škole nebudeme.

Spejbl: Tak se budete chovat stejně, jako v noci. Ono toho kouře nemusí být hodně a stejně nebudete vidět.

Mánička: Jak to?

Spejbl: No přeci kvůli tomu, co jsme si teď říkali. Budete kašlat a budou vás z toho kouře pálit a štípat oči, tedy v očích, žano a oko bude...

Hurvínek: Oko nás bude pálit a štípat.

Mánička: Oko ne, Hurvíнку, ale v oku nás bude to...jak jsi říkal.

Spejbl: Ale né, já chtěl říct, že oko se tomu bude bránit, bude se snažit abych tak řekl vidět a vyrovnat se s tím kouřem a tedy bude slzet a to všechno vám bude velmi stěžovat aby jste vůbec jaksi něco viděli, žano. Proto hned jak vás ten kouř probudí tak co?

Hurvínek: Proto hned jak nás ten kouř probudí, tak co? Máničko?

Mánička: Tak co, Hurvíнку?

Hurvínek: Tak co, taťuldo?

Spejbl: Tak se budete držet co nejniž u země, třeba v podřepu.

Hurvínek: Proč tatí?

Spejbl: Jaké proč? Copak to není jasné? O čem jsme teď mluvili, co dělá kouř?

Hurvínek: Smrdí!

Mánička: A také čudí.

Spejbl: Čudí, co to má zase být?

Hurvínek: Jako že kouří, tatí.

Spejbl: Tak snad čadí, ne? Ale o to nejde, co způsobuje lidem? Teď jsme si to povídali.

Mánička: Že je páli a štípe v očích.

Hurvínek: A taky že kašlou, jak Čudilův táta, když jde veěer z hospody. Ten ti tatí kašle...

Spejbl: No dobrě, jinými slovy, stěžuje vám dýchání i vidění. A protože když hoří tak ten horký kouř z ohně co?

Hurvínek: Čadí!

Spejbl: Žádně čadí.

Hurvínek: Tak čudí!

Spejbl: Žádně čudí. Stoupá vzhůru, třeba k nebi. Vzpomeňte si na jakýkoliv táborák, kdy jsme třeba opěkali vuřty, tak kouř z toho ohně přeci také pokaždě stoupal vzhůru. Proto když vás probudí kouř tak budete...

Hurvínek: Vstoupat vzhůru!

Spejbl: Šmankote, Máničko.

Mánička: Vstoupat k zemi?
Spejbl: Už jsi někoho viděla vstoupat k zemi? To je přece naprostá hloupost, aby někdo vstoupal k zemi. Já jsem chtěl dovést k tomu, že se budete držet u země, protože kouř vždycky vstoupá vzhůru, a tedy v místnosti se bude držet u stropu a proto vy se budete držet u země.

Hurvínek: Proč tatí?
Spejbl: Co je ti na tom pořád nejasného? Kvůli kouři co? Nemůžeš vidět ani dýchat...
Mánička: Ano, to už jsme si řekli...
Spejbl: Ano Máničko. A kouř také co? Stoupá vzhůru, žano...
Mánička: Jak jsme si také řekli.
Spejbl: Ano, jak jsme si také řekli. Proto, když vás probudí, tak je s vámi v místnosti, není to to samé jako u táboráku, žano. Tam může kouř stoupat třeba ke hvězdám, protože tam není žádný strop, žano.

Hurvínek: Sím ano.
Spejbl: A proto se v místnosti, když vás tedy probudí, bude ten kouř hromadit u stropu a proto vy se budete držet u země, aby jste mohli lépe dýchat i aby jste lépe viděli, protože u země bude kouře nejméně.

Hurvínek: Aha, už to chápu.
Spejbl: To jsem rád.
Mánička: A co dál, pane Spejble?
Spejbl: Jak jako co dál?
Hurvínek: No, kouř už nás probudil, my se krčíme u podlahy, abychom mohli lépe dýchat a abychom lépe viděli, a co dál?
Mánička: Co budeme dělat potom, to máme být pořád skrčení na tom samém místě?
Spejbl: Ovšem že ne. Jak už jste napoprve správně řekli, půjdete mě varovat, že něco není v pořádku.

Mánička: No jo, ale jak to máme udělat, když přes ten kouř a tmu skoro nevidíme?
Hurvínek: Tak si rozvítiš dítko, to je přeci jasné.
Spejbl: V žádném případě Hurvajz.
Hurvínek: Co v žádném případě?
Spejbl: V žádném případě nebudete rozsvěcovat.
Hurvínek: Proč ne? Jak tě máme tedy najít, když si nemůžeme ani rozsvítit na cestu?
Spejbl: Nebudete rozsvěcovat, protože kouř z požáru může vybuchovat a i taková malá jiskra, která přeskocí když se přepne vypínač může způsobit, že vyletíte vysoko do povětří a nevarujete už nikoho.

Mánička: I kdybychom si zapli třeba jenom lampičku?
Spejbl: Taky. Prostě v zakouřeném prostředí nebudete zapínat nic, co v sobě má elektřinu nebo co by mohlo způsobit požár.

Hurvínek: Co ještě kromě elektrické jiskry nesmíme zapínat tatí?
Spejbl: No co, už jsme se o tom posledně také bavili. Rozhodně si nebude svítit ani jiskrami, ani zapalovačem, sirkami, ani křesáním kamenů a podobně, žano.

Mánička: Jak vás ale tedy máme najít, když se krčíme u země a nic nevidíme?
Hurvínek: A k tomu ještě nemůžeme dýchat ani křesat kameny.
Spejbl: No, s tím dýchaním vám může pomoci otevřené okno...
Mánička: To je pořád dokola, jak máme najít otevřené okno, když nemůžeme najít ani vás?
Spejbl: Nech mě prosímtě domluvit. S dýcháním vám může pomoci, když si otevřete okno...
Hurvínek: Mánička ale chtěla vědět jak ho máme najít? Nejdřív ho přeci musíme najít, abychom ho mohli otevřít. Obráceně to přeci nejde, nejdřív ho otevřít a pak ho to, hledat.

Spejbl: Okno, nebo i mě, tedy cestu ke mně, protože do mojí ložnice musíte přes chodbu, najdete tak, že se budete skrčení pohybovat po...
Hurvínek: Po podlaze?

Spejbl: Cože?
Mánička: Že se budeme skrčení pohybovat po podlaze, pane Spejble.
Spejbl: Už jste někoho viděli pohybovat se skrčeného po stropě?
Hurvínek: Skrčeného zrovna ne, ale...
Spejbl: Jaképak ale, nikdo se přeci nemůže pohybovat po stropě.
Hurvínek: Může.
Spejbl: Ano, to mi ho prosímtě ukaž.
Mánička: To budeme muset počkat na další díl, pane Spejble.
Spejbl: Na jaký další díl?
Hurvínek: Toho kresleného seriálu, tam se ten kojot občas pohybuje po stropě...
Mánička: Ano, a občas také chodí po mracích...
Hurvínek: Nó tatí, ale jen chvíli, než si toho všimne a pak většinou spadne...
Spejbl: Ale my nejsme v nějakém kresleném seriálu, žano. Takže se po stropě pohybovat co? Nebudete. Já chtěl říct, že okno či dveře, kterými musíte projít, aby jste mě mohli varovat, najdete tak, že se budete pohybovat podél stěn.
Hurvínek: Proč podél stěn tatí?
Spejbl: Protože to je zajištěný způsob, jak najít okno, nebo dveře, když téměř nic nevidíš.
Hurvínek: To já nepotřebuju, já se v našem bytě vyznám i po slepu.
Spejbl: Vážně, ano. Tak když jsi si sebou tak jistý, tak si to vyzkoušíme, co ty na to.
Hurvínek: Ovšem že tatí. Tak se podívej, já se tady skrčím k podlaze a budu kašlat, jako že je tady kouř (kašle). A teď půjdu hledat dveře (je slyšet chůze).
Spejbl: Ale ale Hurvíнку, takhle by to přeci nešlo...
Mánička: Proč ne pane Spejble?
Spejbl: No vždyť se může dívat Máničko, to by byl pěkný švindl.
Hurvínek: Já se nekoukám, já mám přivřené oči, jako že nemohu moc vidět.
Spejbl: Kdepak, to by nebylo ono. Počkej chvíli...(je slyšet pana Spejbla jak odchází do kuchyně, něco tam hledá a po chvíli se vrací). Tady, dej si přes hlavu tenhle papírový sáček na svačiny a zkus to znova, ano.
Hurvínek: Proč mám mít na hlavě sáček? Já přece obvykle nespím s papírovým sáčkem na hlavě.
Spejbl: Jen si ho dej na hlavu, abys viděl, že bys přes tmu a kouř nic neviděl, žano.
Hurvínek: (Si nasazuje pytlík na hlavu). Tak já jdu ke dveřím. (je slyšet kroky, pak Hurvínek narazí do židle a upadne).
Mánička: (Se mu chichotá) To jsi moc daleko nedošel.
Hurvínek: Kdo sem dal tu židli, bych přísahal, že tu předtím nebyla.
Spejbl: Tak vidíš, že to není tak jednoduché. A teď to zkus znovu, jen s tím rozdílem, že se nebudeš snažit jít hned ke dveřím, nebo k oknu, ale ze všeho nejdřív najdeš nějakou stěnu a pak se budeš pohybovat podél ní, až najdeš okno nebo dveře.
Hurvínek: Dobrá, tak já to tedy zkusím. Tak začínám ...(jsou slyšet kroky)...
Spejbl: A koukej jít pomalu a pomáhej si rukama, tedy hmatem, abys zjistil, co máš kolem sebe...
Hurvínek: Právě teď mám kolem sebe akorát průvan...
Mánička: O ten se snad nepřerazíš, jako o tu židličku.
Hurvínek: Tobě se to říká, si to pojd' taky zkusit. (Kroky pokračují). A...mám stěnu tatí. Jsem u stěny. No jo, ale kudy mám teď jít?
Spejbl: Jaképak kudy, podél stěny jsem říkal, že půjdeš.
Hurvínek: To ano, ale má jít doleva, nebo doprava.
Mánička: To je přeci jedno Hurvíнку. Když půjdeš kolem stěny, tak přeci musíš najít dveře nebo i to okno.
Hurvínek: To máš vlastně pravdu Máni. Tak já to zkusím třeba doprava. (Opět je slyšet chůze)
A hele, tady je skříň. Co teď tatí? Jak se mám držet u zdi, když je tu skříň?
Mánička: Tak si ji odsuneš Hurvíнку.

Spejbl: Ale nic odsunovat nebudeš, žano. Žádné stěhování, když hoří. Když narazíš na nějaký nábytek, tak půjdeš kolem něho a až ho obejdeš, tak půjdeš opět podél stěny.

Hurvínek: Dobře. Tak já to zkusím. (Kroky) A hele, teď jsem v jednom rohu pokoje. Tak já budu pokračovat. (Kroky) A hele tatí, našel jsem okno.

Spejbl: No vidíš, že to jde líp, když se pohybuješ kolem té stěny.

Hurvínku: Můžu ho otevřít?

Spejbl: Ovšem že ano, ale jen v tom případě, když...

Mánička: Jen když hoří, vidíte pane Spejble?

Spejbl: Ale, ovšem že ne, jen když hoří. Jen v tom případě, že jste v pokoji s oknem, žano. (zachechtá se).

Hurvínek: Proč by v té místnosti nemělo být okno tatí? To jako že by jsi mi ho přes noc zazdil?

Spejbl: To ne, ale nemusíš být zrovna v pokoji s oknem, můžeš být třeba na záchodě, nebo v koupelně a tam okno přeci nemáme.

Mánička: Já tedy nevím jak vy pane Spejble, ale já se na záchodě moc často neprobouzím.

Spejbl: Smankote, nemusí přeci...

Hurvínek: Ne Máni? To ta'ulda docela ano. Vždycky se tam začte do novin a...

Spejbl: Ale požár vás nemusí zastihnout jen v ložnici žano. Já jsem jen chtěl podotknout, že být schovaný v místnosti bez oken je při požáru velmi špatné.

Hurvínek: Proč?

Spejbl: Protože pak existuje jen jedna cesta ven, žano. Jen přes dveře, a když to hasiči nestihnou, tak to máš spočítané. Kdežto například tady v tvém pokoji by tě mohli zachránit i oknem.

Hurvínek: Výsledkem tedy je, že to okno mohu otevřít?

Spejbl: Ano.

Hurvínek: (otevře okno)

Spejbl: Aspoň se budeš moct nadechnout čerstvého vzduchu žano, při tom požáru. A navíc také ten kouř bude moci z pokoje unikat a tím pádem pak můžeš lépe dýchat i vidět.

Hurvínek: (zavře okno)

Mánička: To by v koupelně nemohl, vidíte pane Spejble?

Spejbl: Kdepak. Tam by se vám ten kouř děti hromadil a dýchalo by se vám stále hůř a hůř až by jste po chvíli upadli do bezvědomí.

Hurvínek: Po jaké chvíli?

Spejbl: To záleží, kolik by toho kouře bylo. Někdy to bývá i velmi malá chvíle. A jak tady mluvíme o té koupelně, tak to ki připomíná...

Hurvínek: Zubní hygienu?

Mánička: To si máme čistit zuby, když nemůžeme otevřít okno?

Spejbl: Šmankote, ovšem že ne. Zuby si čistit nebudete, stejně jako nebudete nic stěhovat jak už jsem říkal. Chtěl jsem říct, že v dýchání vám může pomoci, když budete dýchat přes nějakou látku, například přes ručník...

Mánička: Aha, proto ta koupelna...

Spejbl: Ano.

Hurvínek: A musí...

Spejbl: Nemusí to být jen ručník. Může to být i tričko, kapesník a podobně, žano. Ručník jsem zmínil, protože jsme se bavili o koupelně a protože ještě lepší je dýchat přes namočený ručník, tričko, kapesník či cokoliv co máte po ruce.

Hurvínek: Ale co když nejsme v koupelně?

Spejbl: Tak co?

Mánička: Jak si můžeme namočit ručník?

Spejbl: No to asi nemůžete, žano. Tak budete dýchat přes suchý ručník, nebo tričko, žano. Al nechte už koupelnu kouolenou a vraťme se sem. Kde jsme to skončili?

Hurvínek: V koupelně.

Spejbl: Ještě před tím myslím. Kde jsi skončil v tom prohledávání pokoje?

Mánička: U otevření a zavření okna pane Spejble.
Spejbl: Ach ano, správně Máni. Tumaš Hurvajz, dej si před pusou tenhle kapesník, jako že dýcháš přes něj a pokračuj.

Hurvínek: Ale v čem mám pokračovat?
Spejbl: V pohybu po pokoji přeci. Teď zkus najít ty dveře.
Hurvínek: Ty by měly být támhle na té vedlejší stěně.
Spejbl: Ano, je dobře, když se vyznáš ve vlastním pokoji, ale dejme tomu, že i když jsi otevřel okno, tak dveře pořád nevidíš, takže uděláš co?

Mánička: Počká, až je uvidí?
Spejbl: Takže se budeš dál pohybovat podél stěny. Když hoří, Máničko, tak nebudete nikde čekat. Hlavním úkolem je, varovat dospělé a dostat se z místa ohroženého požárem pryč.

Hurvínek: Tak já pokračuji ve hledání dveří. (Jsou slyšet kroky a jak Hurvínek obchází stůl).
Aha, tady je můj psací stůl...další roh pokoje...a...jsem, nebo nejsem, ale ano, jsme u dveří a tady je i vypínač.

Mánička: Když najdeme dveře, tak můžeme jít varovat dospělé, tedy vás, vidíte pane Spejble?
Spejbl: No ano, ale jedno po druhém Máničko. Když hoří, tak nemůžete projít každými dveřmi, jak se vám zachce.

Hurvínek: To je musíme projít v určitém pořadí tatí?
Mánička: Jak ale zjistíme, jaké pořadí je správné, pane Spejble?
Spejbl: Ale v pořadí, pořadí nehraje roli. Důležité je, že když hoří, tak nemůžete každé dveře jen tak otevřít, žano.

Hurvínek: To my ani nepotřebujem tatí. Já spím přeci s otevřenými dveřmi.
Spejbl: Vidíš, a to je velká chyba, protože kdyby u nás opravdu hořelo, tak se ti sem ten kouř a teplo z požáru dostane mnohem snáz...

Mánička: Jak to, pane Spejble?
Spejbl: Jak to, jak to? To je přeci jasné, protože dveře to teplo a ten kouř zadrží. Ale když budete mít dveře zavřené a bude hořet třeba na chodbě, žano, tak se vám sem dostane mnohem méně kouře, jenom nějakými škvírami pode dveřmi. A teplo, teplo ty dveře zadrží ještě mnohem lépe, žano.

Hurvínek: Aha.
Spejbl: Proto by jste měli vždycky spát se zavřenými dveřmi. Navíc když se sem toho klouře nedostane tolik, tak vás to spíš probudí, než když sem ten kouř bude mít volný přístup přes otevřené dveře.

Hurvínek: Proč tatí? Já myslel, že čím víc kouře, tím spíš mě to vzbudí.
Spejbl: To je právě omyl Hurvajz, protože kouř většinou obsahuje látky, které tě spíše uspí, než aby tě probudily. A když toho kouře bude hodně, žano, tak tě to uspí ještě mnohem rychleji.

Mánička: Takže kouř je vlastně dobrý lék na spaní, vidíte pane Spejble?
Spejble: Šmankote, kouř není žádný lék na spaní. Já vám chtěl vysvětlit, aby jste spali se zavřenými dveřmi, protože ty zadrží v případě požáru většinu dvěřní...

Hurvínek: (Se zachichotá).
Spejbl: Tedy kouře a tepla žano a budete mít větší šanci, že se vzbudíte. I tak by ale měl každý mít v domácnosti, aspoň tedy v místnosti kde spí, detektor kouře, který vás dokáže probudit hlasitým alarmem ještě dříve, než bude toho kouře nebezpečně moc, žano.

Hurvínek: Vážně tatí? Jak to, že žádný nemáme?
Spejbl: Však se ho také chystám koupit.
Mánička: A kolik stojí, takový dekter, tedy toho kouře, jak jste říkal?
Spejbl: O to teď nejde Máničko. Vraťme se tam, kde jsme skončili. Kde jsi to byl Hurvíнку?
Hurvínek: U těch dveří.
Spejbl: Ano u těch dvěřní. (je slyšet, jak Spejbl zavře dveře). U těch zavřených tedy. Takže

přes kouř a tmu se ti podařilo najít dveře, co budeš dělat dál?

Hurvínek: No..., tak tady vedle dveří je vypínač, který nebudu v žádném případě přepínat.... a

Spejbl: Správně, to už jsme si řekli, ale jak budeš pokračovat dál?

Mánička: Rozhodně ty dveře nebude jen tak otevírat jak jste říkal pane Spejble.

Hurvínek: To vím také Máni, ale jak je mám otevřít jinak, než jen tak?

Mánička: Já nevím, co třeba takhle? (zkusí otevřít dveře).

Spejbl: Ale né. (zavře dveře). Že je nebude otevírat jen tak, tím se myslí, že se nejprve přesvědčí, zda je může otevřít Máničko.

Hurvínek: Ano, vždyť mohou být třeba zamčené, vid' tatí?

Spejbl: Proč by byly zamčené Hurvajz? Už jsi se někdy zamykal v ložnici?

Hurvínek: Já ne, ale asi začnu.

Spejbl: A pročpak?

Mánička: Přeci aby se na něj nedostal ten kouř a oheň a teplo, z toho požáru.

Spejbl: Z jakého požáru?

Hurvínek: Z toho jak hoří na chodbě.

Spejbl: Šmankote, ono nám něco hoří na chodbě?

Hurvínek: Já vlastně přesně nevím kde hoří, ty jsi jen řekl, že nás vzbudí kouř, tedy spíše jen mě, protože jenom já tady klečím u zavřených dveří a nevím jak je mám otevřít.

Mánička: A to jsou ještě možná zamčené Hurvíнку.

Hurvínek: Ano, a to jsou možná ještě zamčené tatí.

Spejbl: Ale zamčené, zamčené nejsou. Ale jak jsi správně řekl, nevíš kde hoří. Když tě v noci probudí kouř, tak jako si to tady zkusíme, tak také nebudeš vědět, kde hoří nebo co, žano. A to je ten hlavní důvod, proč nemůžeš jen tak otevřít.

Hurvínek: To pořád nechápu tatí. Jak mám tedy otevřít?

Spejbl: Tady nejde o to jak Hurvajz. Při požáru nemůžeš otevřít jakékoliv dveře...

Mánička: Proč ne, pane Spejble?

Spejbl: No, co kdyby hořelo přímo za nimi?

Hurvínek: To by asi bylo špatné, kdybych otevřel, vid' tatí?

Spejbl: No to si piš.

Hurvínek: Když já nemám žádný papír, ani tužku.

Spejbl: Aby sis to zapamatoval myslím.

Mánička: A jak poznáme, jestli nehoří právě za těmi dveřmi, které chceme otevřít?

Spejbl: To je správná otázka Máničko. Ale přemýšlej, jak by se to dalo asi zjistit?

Hurvínek: Otevřu a podívám se...(otevře dveře).

Spejbl: Šmankote, celou dobu mluvíme o tom, že otvírat nebudeš, a ty už máš zase dveře dokořán. Koukej je zavřít!

Hurvínek: (Zavře dveře).

Spejbl: Bez otevření dveří, jak to zjištíš? No? Jak například zjistíte, jestli je horká plotýnka na kamnech?

Mánička: Podle toho jestli svítí to varovné červené světýlko pane Spejble.

Hurvínek: No jo, ale na dveřích žádné varovné světýlko není Máni, natož pak takové co by svítilo když za dveřmi hoří.

Spejbl: Šmankote, přeci tak, že si sáhnete.

Mánička: To se ale popálím...

Spejbl: Ale nepopálíš. Samozřejmě nesmíš hned prutisknout celou dlaň ke dveřím. Nejdřív se jenom tak rychle dotkneš konečky prstů, žano, asi takhle. Když neucítíš žádné teplo, tak se dotkneš silněji a nakonec třeba i celou dlaní, žano.

Hurvínek: Takže nějak takhle tatí?

Spejbl: Ano, takhle Hurvajz. A když neucítíš žádné teplo, tak sáhneš také na kliku, protože...

Hurvínek: Protože jinak než klikou otevřít nemohu, vid' tatí?

Spejbl: Ale né, ale většina je klik je kovová, žano, a pokud by za těmi dveřmi hořelo, tak taková kovová klika se ohřeje mnohem rychleji než samotné dveře a proto to na ní

poznáš mnohem dřív, žano.

Mánička: To máte pravdu pane Spejble.

Spejbl: Ovšem že, a na tu kliku budeš sahat stejně opatrně, jako na samotné dveře, jasné!

Hurvínek: Jasně. A pak už můžu otevřít?

Spejbl: Pokud ani klika, ani dveře nebudou horké, tak můžeš otevřít, ale...

Hurvínek: Jaké ale zase? Vždyť už jsi řekl, že ty dveře mohu otevřít.

Spejbl: Ano, ale pořád musíš být opatrný, protože i když neucítíš žádné teplo, tak to neznamena, že je za těmi dveřmi bezpečno.

Mánička: Takže by ty dveře měl Hurvínek otevírat také pomalu, vidíte pane Spejble?

Spejbl: Ano Máničko, ale především by jsi měl být přikrčený na té straně dveří, kde jsou panty a odtud se natáhnout po klíce a pak dveře pomalu otevřít.

Hurvínek: Proč mám být natažený od pantů ke klíce tatí? Vždyť takhle dveře obyčejně nikdy neotvírám.

Spejbl: Právě proto, že obyčejně nehrozí, že za nimi hoří, žano. Budeš je otevírat tak jak jsem řekl, tedy tak, že budeš přikrčený na straně u pantů, ruku natáhneš ke klíce a pomalu otevřeš dveře. A to proto, že kdyby na tebe při tom otevírání náhodou vyšlehly plameny, tak budeš chráněn těmi dveřmi.

Mánička: To je pravda Hurvíнку, kdybys ty dveře otevíral jako normálně a vyšlehly na tebe plameny, tak tě popálí.

Hurvínek: No jo tatí, ale co když se ty dveře budou otevírat ven?

Spejbl: Jak ven?

Hurvínek: No tyhle dveře, jak tu mám do ložnice, se otevírají směrem dovnitř, takže mě budou chránit, jak jsi říkal, při tom otevírání. Ale například dveře na záchodě, se otevírají směrem na chodbu. Takže kdybych byl na záchodě, když by mě vzbudil ten kouř, tak je budu muset otevřít směrem od sebe.

Spejbl: Tak je budeš otevírat stejně, jenže ještě opatrněji. Nejlepší ze všeho je, když je otevřeš jen trochu, například maximálně z poloviny a chvíli počkáš...

Mánička: Na co, pane Spejble?

Spejbl: Počkáš, zda neucítíš teplo, nebo neuvidíš plameny a podobně, žano. A pokud ne, můžeš dveře otevřít celé a pokračovat do dalšího pokoje. Ale pokud ucítíš teplo nebo uvidíš plameny, tak dveře zase zavřeš a zůstaneš ve svém pokoji.

Hurvínek: To tě ale už nebudu moct dojít varovat.

Spejbl: To sice nebudeš moct, ale jsou i jiné způsoby jak mě můžeš varovat. Teď si ale pamatuj, že když jak jsem říkal, tak se zase zavřeš a zůstaneš kde jsi. Stejně tak v případě, kdy ucítíš teplo už na klíce nebo na dveřích...

Mánička: Když ucítíme teplo na klíce nebo na dveřích, tak přeci nemusíme zavírat, když jsme ani neotevřeli.

Hurvínek: Dveře ne, ale okno, to už jsme otevřeli.

Spejbl: Šmankote, okno necháte otevřené, ale dveře nebudete v žádném případě otevírat, pokud bude klika nebo samotné dveře horké.

Hurvínek: A pokud nebudou horké, tak tě můžu jít varovat?

Spejbl: Ano, tedy přesněji řečeno, můžeš pokračovat do dalšího pokoje. A tam budeš postupovat úplně stejně, žano, tedy budeš se plazit podél stěn a další dveře zkontroluješ stejným způsobem.

Mánička: Ale co když ty další dveře budou horké?

Spejbl: Vlastně jsou jenom dvě možnosti děti, buď se dostanete až ke mě do ložnice, varujete mě a pak se nám všem podaří opustit dům, nebo ne, žano. Když narazíte na nějaké dveře, které budou horké, tak...

Hurvínek: Tak nemůžeme pokračovat.

Spejbl: Správně Hurvajz, a v tom případě je lepší vrátit se zpět. Tedy tady v našem příkladu, zpět do tvého pokoje a tam se zavřít.

Mánička: A musí to být zrovna Hurvínkův pokoj?

Spejbl: Ovšem že ne, to jsem zmínil jen jako příklad žano. Protože se o tom celou dobu bavíme a taky jsme tady s tím naším praktickým příkladem začínali. Prostě když nebudete moci z bytu při požáru utéct, tak se stáhnete do místnosti co je co možná nejdále od požáru a tam zůstanete.

Mánička: Tam budeme nejdále v bezpečí, vidíte pane Spejble.

Spejbl: Přesně tak Máničko. Hlavně se vám bude nejlépe dýchat, protože čím blíže jste požáru, žano, tím více je kouře a tím hůře se vám bude dýchat.

Hurvínek: Tak dobře tatí. Teď už tedy víme, jak bychom se měli dostat pryč, případně k tobě, abychom tě varovali, ale co když to nepůjde, to máme zůstat schovaní u mě v pokoji a čekat?

Spejbl: Jistě že ne. Tedy ano, zůstanete schovaní v tom pokoji, jak jsem říkal, žano...že je

Mánička: Co nejdále od požáru, vidíte.

Spejbl: Ano, ale nebudete tam jen tak nečinně sedět, nýbrž co?

Hurvínek: Nýbrž ležet, vidíte tatí?

Spejbl: Šmankote, proč ležet?

Mánička: Hurvínek asi myslel, že tak budeme nejbližší podlaze a bude se nám nejlépe dýchat, jak jste říkal.

Spejbl: To že tam nebudete jen tak nečinně sedět, ležet nebo cokoliv nečinně jiného přeci znamená, že nebudete jen tak čekat až si požár všimne někdo další.

Hurvínek: Jakého požáru, vždyť my pořád nevíme, kde hoří.

Spejbl: No dobře, tak si představte že nám hoří na chodbě a proto se nemůžete dostat ani ven z domu, ani do mé ložnice, aby jste mě varovali. Takže se vrátíte zpět sem, do svého pokoje Hurvajz a uděláte co?

Hurvínek: Já zrovna nevím co uděláme, ale vím co neuděláme.

Spejbl: Tak co neuděláte?

Hurvínek: Nebudeme tu jen tak nečinně sedět, ležet ani nic jinak nečinného dělat.

Spejbl: O tom jsme přeci teď mluvili. Ale co dál? Vezmete například ručník a...

Mánička: A půjdeme se umýt?

Hurvínek: Proč se máme mýt, když hoří tatí?

Mánička: Asi aby nás hasiči nezachránili špinavé. To by si řekli, to jsou pěkní špindírové...

Spejbl: Ovšem, ovšem. To by si řekli, to jsou pěkní špindírové, to až u nich bude zase hořet, tak tam radši ani nepojedeme, žano. Co to plácáte?

Hurvínek: Tak co tedy máme dělat s tím ručníkem?

Spejbl: Utěsníte s ním mezeru pod dveřmi, žano, aby se vám sem pokud možno nedostával žádný, nebo jen velmi málo kouře.

Mánička: Abychom mohli dýchat, vidíte pane Spejble?

Spejbl: Ano.

Hurvínek: A musí to být ručník?

Spejbl: Ovšem že ne, můžete použít třeba i peřinu, deky, prostěradla, prostě cokoliv. A nejlépe je to předtím ještě namočit, stejně jako u toho dýchání přes ručník, tričko a tak dále.

Mánička: Kde ale seženeme v ložnici vodu?

Spejbl: Pokud je to možné samozřejmě. A když budete mít utěsněné dveře, tak se budete snažit upozornit kohokoliv dalšího na to, že hoří.

Hurvínek: No jo, ale jak. Vždyť za tebou jít přeci nemůžeme, když na té chodbě hoří.

Spejbl: Osobní kontakt přeci není jediným způsobem, jak někoho na něco upozornit. Nebo ho v noci vzbudit, žano. Můžete přeci to, žano

Hurvínek: Co?

Spejbl: No ta činnost na K...když jsi při ní tak hlasitý...

Hurvínek: Kokrhát?

Spejbl: Kokrhát, to můžeš akorát ty Hurvajz, ale Mánička by určitě přišla na to, že křičet, vidíte Máni?

Mánička: Sím ano pane Spejble.
Hurvínek: A co má kokrhát...
Spejbl: Ehm ehm...(zakašle)
Hurvínek: Tedy křičet?
Spejbl: No co, například HOŘÍ, žano. Nebo POMOC. Jsem si jistý, že už by vás něco napadlo samotné.
Mánička: Třeba: POMOC, HOŘÍ. Vidíte pane Spejble?
Spejbl: No vidíš Máni, třeba to. A když už nebudete moct křičet tak můžete například co? Je to také na K.
Hurvínek: Tak potom můžeme kokrhát, vid' tatí?
Spejbl: Ale kokrhát pořád. Já tě mě se zdá vystavím paní Drbálkové v kurníku, co máš pořád s tím kokrháním? Klepat můžete...
Mánička: Na co?
Spejbl: Co na co?
Mánička: Na co můžeme klepat?
Hurvínek: Sobě na hlavičku. Jak to, že už zase hoří?
Spejbl: Ale na hlavičku, na trubky od topení například. Jednoduše řečeno, budete dělat co největší rambajs, aby si vás někdo všiml žano, aby jste někoho vzbudili a upozornili, že není něco v pořádku.
Hurvínek: Tak to můžu třeba i hrát na trumpetu?
Spejbl: No nevím jestli tomu co předvádíš na trumpetu se dá říkat hraní, ale ano, můžeš třeba i na trumpetu, žano.
Mánička: A jak dlouho, pane Spejble?
Spejbl: Co jak dlouho?
Hurvínek: Jak dlouho máme dělat rambajs?
Spejbl: Dokud nepřijede pomoc, tedy když hoří, dokud nepřijedou hasiči a nejlépe dokud vás nezachrání, žano.
Hurvínek: To děláni takového rambajsu může být teda i pěkná dřina.
Spejbl: No to si piš. Je to pěkná ta, žano, makačka, ale já jsem si jistý, že ty by jsi s tím neměl tak velký problém. Ale ještě na jednu věc jsme zapoměli.
Mánička: Na jakou?
Spejbl: Vyhvěsit z okna prostěradlo.
Mánička: Proč chcete věšet z okna prostěradlo?
Hurvínek: Proč, proč? Přeci aby uschlo, ne?
Mánička: Proč má uschnout?
Hurvínek: Asi je mokré?
Mánička: Ty spíš na mokrém prostěradle?
Hurvínek: Ale né, taťulda si pral a tak má mokré prostěradlo.
Mánička: Takže ono je vaše pane Spejble? A né Hurvínka? A proč ho nepověsíte na sušák?
Spejbl: Protože...
Hurvínek: Protože na sušáku už je plno. A hele tatí, nemyslíš ty to mokré prostěradlo jak jsme s ním chtěli utěsnit dveře? To nám ale nebude těsnit, když bude viste z okna...
Spejbl: Ale né, nebudete věšet prostěradlo, protože kvůli praní, žano. Ale proto aby jste na sebe upozornili hasiče. Protože když hoří, tak prostěradlo, nebo svetr, mykyna či jakákoliv látka co budete mít po ruce, vyvěšená z okna, znamená pro hasiče...
Hurvínek: Pozor, tady se pralo a sušák už je plný.
Mánička: (Se zachichotá)
Spejbl: Já ti asi taky jednu vyperu to uvidíš. Chtěl jsem říct, že takový kus látky vysící z okna je pro hasiče znamením: Pozor, v tomhle bytě někdo je, někdo kdo potřebuje pomoc.
Hurvínek: Aha.
Spejbl: No, a oni tak už budou vědět, kam mají jít a nebudou vás muset hledat po celém

baráku, žano.

Mánička: A jak velký kus látky to má být pane Spejble?

Spejbl: No co největší, žano, aby to bylo dobře vidět. Proto jsem jako první ihned uvedl to prostěradlo. To je jednak velké a jednak ho máš tady v pokoji na posteli, kde jste teď před tím našim požárem na chodbě schovaní.

Hurvínek: A co potom?

Spejbl: Po čem?

Mánička: Po tom až vyvěsíme prádlo, budeme hulákat a po tom?

Spejbl: Budete pokračovat v hulákání a děláním rambajsu co možná nejdéle a počkáte, až vás hasiči zachrání.

Hurvínek: Aha.

Spejbl: A ještě bychom si mohli říct, jaká je první pomoc při nadýchání se kouře. Už jsme si to také dříve říkali, takže si to bude určitě pamatovat. Že ano, Hurvíнку?

Hurvínek: Ovšem že, když se nadýchám kouře, tak se ho budu snažit to, zase všechen vydýchat.

Spejbl: Ale, co to zase plácáš?

Mánička: Nějak se ho snad musí zbavit, nebo ne, pane Spejble?

Spejbl: To ano, ale kouř nejde jen tak vydýchat. Při nadýchání se kouře je první pomoc velmi jednoduchá. Postiženého vyvedeme na čerstvý vzduch a ten pak bude pomalu a zhluboka dýchat čerstvý vzduch. A pokud to při požáru...

Hurvínek: Tak musí dýchat o to víc, žano tatí?

Spejbl: Pokud to bude při požáru, tak bude na místě s největší pravděpodobností i záchranná služba a ta už se o vás postará. Takový kouř obsahuje spoustu škodlivin a proto není rozumné takové nadýchání se podceňovat.

Mánička: A když se nadýchám třeba jen u táboráku, nebo jako dneska, tak nemusíme volat záchrannou službu, vidíte pane Spejble?

Spejbl: Záleží čeho se nadýcháš Máničko. Když se nadýcháš trochu kouře z táboráku nebo z buchet, jako dneska, tak s tím si tvé tělo poradí samo. Ale když se nadýcháš i trochu kouře nebo výparů z nějakých chemických látek, je lepší vyhledat pana doktora.

Mánička: To jsem ráda, že jste nám to všechno tak pěkně vysvětlil.

Spejbl: Však mě to stálo taky nejméně tolik sil, jako aspoň hodinové hulákání a klepání na trubky. Tak mi to radši ještě všechno zopakujte, ať vím, zda jsem se nenamáhal zbytečně.

Hurvínek: Tak tedy, když nás vzbudí kouř, nebo překvapí, třeba i ve dne, tak se nejdřív probudíme. Tedy pokud už nebudeme vzbuzení a budeme se držet co nejbliže u země, protože tam je nejmenší teplota a nejlépe se tam dýchá.

Mánička: Ano, protože je tam nejméně kouře. Ten totiž stoupá vzhůru jako u táboráku a tak bude hlavně u stropu.

Hurvínek: A dýchat budeme přes ručník, tričko, kapesník či jinou látku, pokud možno namočenou.

Spejbl: Správně, a co dál?

Hurvínek: Dál se budeme snažit varovat rodiče...

Spejbl: Koho?

Hurvínek: Tedy rodiče. Ale k těm se musíme nejdříve dostat.

Mánička: Ano, a ze všeho nejdřív se musíme dostat ke dveřím, takže se budeme pohybovat podél stěn.

Hurvínek: A když cestou narazíme na okno, tak ho můžeme otevřít. A když najdeme dveře, tak se nejdříve pohmatáním na samotné dveře a na kliku přesvědčíme, že nejsou horké a že za nimi tedy nejspíš nehoří.

Spejbl: Ano a nezapomeňte že při požáru nesmíte nikdy co?

Mánička: Rozvítit světlo nebo používat jiné elektrické přístroje.

Spejbl: Ano. A jak budete postupovat dál?

Hurvínek: Pokud dveře nebudou horké, tak si klekneme na stranu s panty, natáhneme se po klice

a dveře nejdřív jen pootevřeme.

Mánička: A pokud se nebude nic dít, když neucítíme teplo ani neuvidíme plameny, budeme pokračovat do dalšího pokoje, kde budeme jednat stejně.

Hurvínek: A pokud dveře horké budou, tak se schováme v pokoji co možná nejdále od požáru a...

Mánička: A utěsníme dveře ručníkem, peřinou nebo čímkoliv jiným.

Spejbl: Velmi správně. A dál budete dělat...

Hurvínek: Pořádněj cirkus, aby si i někdo další všimnul, že nám hoří na chodbě.

Mánička: A taky vyvěsíme z okna nějakou látku, třeba prostěradlo, aby o nás hasiči věděli, až přijedou.

Spejbl: Velmi správně. A co když se nadýcháte kouře?

Hurvínek: Tak postiženého vyvedeme na čerstvý vzduch a ten by zde měl pomalu a zhluboka dýchat čerstvý vzduch.

Mánička: A pokud se nadýcháme při požáru, nebo třeba i jen málo kouře nebo výparů z chemických látek, je lepší vyhledat pana doktora.

Hurvínek: Ale s malým množstvím kouře z táboráku nebo z tvých buchet tatí, s tím se vyrovnáme sami.

Spejbl: Správně děti. Doufám, že si to budete pamatovat.

Hurvínek: Dobrá, tak výchovnou teoretickou hodinku máme za sebou, co takhle nějakou praxi tatí?

Spejbl: Já ti dám praxi. Už máš hotový ten úkol z matematiky co jste měli vyřešit před obědem?